

vall mot djupt vatten. Denna plats utsågs till hamn och här överenskoms att de beställda kanoterna skulle ligga förtöjda vid middagstiden den 4 april.

Med tanken riktad på livets underliga och outgrundliga vägar återsåg jag nu denna trakt, som jag för första gången besökt år 1896 på våren. Hur föga anade jag då att jag efter 38 långa år ännu en gång skulle komma dit!

Floden Kontje-daria gjorde ett ståtligt intryck mellan sina markerade och här och där med skog och buskar bevuxna stränder och sin lansettformiga ö nära högra stranden. Av kanoter syntes blott en enda, men den var skev och utdömd där den låg i sitt marvatten. Jag längtade efter att få gå ombord på den flottilj vi beställt och att sedan av strömmen och årbladen föras genom den förr så vattenlösa öknen till vårt fjärran mål, den gåtfulla, vandrande sjön.

I ambans yamen hade under tiden aftonmålet blivit tillrett. Där vankades östturkarnas livrätt, rispudding kokad i får fett med russin, morötter och lök, pilmén (hackat fårkött i mantlar av deg), äggröra och kokt fårkött, idel solida muhammedanska rätter och ingen av det raffinerade kinesiska kökets delikatesser.

Efter måltidens slut reste vi oss och togo farväl. Skymningen hade nu tätat och den nya natten var i antågande. Georg försäkrade att han även utan lampor såg vårt gamla bilspår och lätt kunde följa det. Men vi hade inte hunnit långt förrän han ohjälpligt kört fast i dy och förgäves försökte att få upp bilen på hårdare mark. Till sist måste han till fots uppbåda